

ČETVRTI PRIZOR

Gospodin i gospođa Martin sjednu bez riječi. Nasmiješe se jedno drugome, ali plašljivo.

GOSPODIN MARTIN: Oprostite, gospođo, ali čini mi se, ako se ne varam, da sam vas već negdje susreo.

GOSPOĐA MARTIN: I meni se čini, gospodine, da sam vas već negdje susrela.

GOSPODIN MARTIN: Da se nismo slučajno vidjeli u Manchesteru, gospođo?

GOSPOĐA MARTIN: Lako moguće. Ja sam se rodila u Manchesteru, ali ne sjećam se, gospodine, ne bih znala reći jesam li vas vidjela ili nisam!

GOSPODIN MARTIN: Bože, kako je to čudno! I ja sam se rodio u Manchesteru, gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: Da, to je čudno!

GOSPODIN MARTIN: Da, to je čudno! Samo što sam ja, gospođo, napustio Manchester oprilike prije pet tjedana!

GOSPOĐA MARTIN: Kakav slučaj! I ja sam, gospodine, napustila Manchester otprilike prije pet tjedana.

GOSPODIN MARTIN: Gospođo, putovao sam vlakom koji polazi u osam i pol ujutro i stiže u London u pet manje četvrt.

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno! Kako je to neobično! Kakav slučaj! I ja sam putovala tim vlakom, gospodine!

GOSPODIN MARTIN: Bože, kako je to čudno! Pa ja sam vas onda možda vidio u vlaku, gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: Lako moguće. Nije isključeno. Sasvim vjerojatno, i na kraju, zašto ne? Ali ja vas se nikako ne sjećam, gospodine!

(...)

GOSPODIN MARTIN: Ja sam imao mjesto u vagonu broj osam, u šestom kupeu, draga gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno! I ja sam imala mjesto u vagonu broj osam, u šestom kupeu, dragi gospodine!

GOSPODIN MARTIN: Kako je to čudno! Kakav je to neobičan slučaj! Možda smo se onda sreli u šestom kupeu, draga gospođo?

GOSPOĐA MARTIN: To je lako moguće naposljetku. Ali ja se ne sjećam, dragi gospodine!

GOSPODIN MARTIN: Da vam pravo kažem, ni ja se ne sjećam, ali svakako je moguće da smo se tamo vidjeli. I, ako dobro promislim, čini mi se da je to čak veoma moguće.

GOSPOĐA MARTIN: O, svakako, dakako, svakako, gospodine.

GOSPODIN MARTIN: Kako je to čudno! Ja sam imao mjesto broj tri kraj prozora, draga gospođo.

GOSPOĐA MARTIN: Bože, kako je to čudno! Kakav slučaj! Ja sam imala mjesto broj šest kraj prozora, dragi gospodine, nasuprot vama.

GOSPODIN MARTIN: O, Bože, kako je to čudno! Kakav slučaj. To znači da smo sjedili nasuprot jedno drugome, draga gospođo. Pa mi smo se onda ondje vidjeli.

GOSPOĐA MARTIN: Istina je, ali ja nisam nimalo sigurna, gospodine.

(...)

GOSPODIN MARTIN: Ni ja, gospođo. (*Stanka. Sat odbija dvaput, pa jedanput.*) Otkad sam u Londonu, ja stanujem u ulici Bromfield, draga gospođo.

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno! I ja, gospodine, stanujem u ulici Bromfield otkad sam u Londonu.

(...)

GOSPODIN MARTIN: Kako je to čudno! Ja stanujem na petom katu stan broj osam, draga gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno. I ja stanujem na petom katu, stan broj osam, dragi gospodine.

GOSPODIN MARTIN (*zamišljeno*): Kako je to čudno, kako je to čudno, kako je to čudno! Vidite, ja imam krevet u svojoj spavaonici. Na mom krevetu je zeleni pokrivač. Ta soba, s tim krevetom i zelenim pokrivačem nalazi se na kraju hodnika, između nužnika i biblioteke, draga gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: Kakav slučaj! Bože, kakav slučaj! I u mojoj je spavaonici krevet sa zelenim pokrivačem, a nalazi se na kraju hodnika između nužnika, dragi gospodine, i biblioteke.

GOSPODIN MARTIN: Kako je to čudno, neobično, nevjerojatno! Pa to znači, draga gospođo, da stanujemo u istoj sobi i da spavamo u istom krevetu, gospođo, pa mi smo se možda ondje sreli.

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno, kakav slučaj! Vrlo je moguće da smo se ondje sreli, i to možda čak i prošle noći, ali ja se ne sjećam, dragi gospodine!

GOSPODIN MARTIN: Ja imam malu kćerku. Moja kćerka stanjuje sa mnom. Njoj su dvije godine. Ona ima jedno bijelo oko, drugo crveno i vrlo je lijepa. Zove se Alice, draga gospođo!

GOSPOĐA MARTIN: I ja imam malu kćerku. I njoj su dvije godine. I ona ima jedno crveno i jedno bijelo oko. Vrlo je lijepa i također se zove Alice, dragi gospodine!

GOSPODIN MARTIN: Kako je to čudno, kakav slučaj! Možda je to ista curica, draga gospođo.

GOSPOĐA MARTIN: Kako je to čudno! To je lako moguće, dragi gospodine.

Dosta duga šutnja. Sat odbija dvadeset i devet puta.

GOSPODIN MARTIN (*Dugo razmišlja, zatim polako ustaje i bez žurbe ide prema gospođi Martin, koja također polagano ustaje, jer se čudi svečanom držanju gospodina Martina.*): Dragi gospođo, ja mislim da nema sumnje da smo se već vidjeli i da ste vi moja zakonita žena... Elisabeth, našao sam te!

GOSPOĐA MARTIN (*Polagano se približi gospodinu Martinu Poljube se. Sar otkuca jedanput vrlo glasno, toliko glasno da se gledatelji moraju stresti. Supruzi Martin ga ne čuju.*): Donalde, to si ti, darling!

(...)